

Arrest

nr. 246 819 van 23 december 2020
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: 1. ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

2. ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 11 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2020 (zaak nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 18 mei 2020 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (zaak nr. X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 29 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. GENERET loco advocaat L. RECTOR en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat F. JACOBS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van de Gazastrook en geboren te zijn op X 1991.

Op 3 oktober 2017 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 mei 2019 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 8 april 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn in Jabalia in de Gazastrook. U bent door uw ouders opgevoed als moslim. U stamt uit een familie van burgers. U woonde samen in een huis met uw ouders, drie broers en drie zussen. Uw broers en zussen studeerden, intussen is uw zus Sarah gehuwd, en uw broer M. (...) is na uw vertrek gaan studeren in het Turkse Adana. Uw vader werkte voordien in de staalbouw, u hielp hem soms tijdens de zomermaanden. Verder hield u zich bezig met uw studies, voetbal, naar de moskee gaan en een tijdje gaf u koranlessen aan kinderen. U volgde na uw middelbare studies een opleiding handel aan de universiteit, maar zette deze stop. De regio waar u woonde werd door het Palestijns-Israëliësch conflict vaak blootgesteld aan geweld en beschietingen, onder meer in 2003. Vanaf 2007, toen Hamas de macht kreeg in de regio, vuurden ze vanuit uw buurt raketten af op Israël, waarop Israël gewelddadig reageerde. In 2012, tijdens een periode van zware spanningen met Israël, was u op een avond onderweg met een vriend toen u door Hamas-leden werd tegengehouden aan het checkpoint in uw buurt. U werd bevraagd over waar u was geweest en werd door hen geslagen omdat u nog buiten was. Een jaar nadien gebeurde hetzelfde, weer was u 's avonds buiten. Hamasleden aan een checkpoint wilden u tegenhouden maar u liep weg, waarop ze u beschoten. U verborg zich tot de volgende ochtend; u slaagde erin naar het huis van uw zus te lopen waar u zich gedurende vier maanden verborg tot uw vertrek uit Gaza. In de periode van uw onderduiken kreeg uw vader twee oproepingen voor u om zich te melden bij de Hamas-autoriteiten. Uw vader bevestigde hen dat u zich zou aanmelden, wat u echter niet deed. Uw schoonbroer, die als politieagent werkt voor Hamas, slaagde erin via zijn connecties het reisverbod tegen u te schrappen. U besloot Gaza te verlaten wegens het aanhoudende geweld en de slechte humanitaire situatie daar. Uw schoonbroer regelde ‘tansik’ en een toelating om aan een universiteit in Istanbul te studeren. U reisde in oktober 2013 per bus naar Egypte en nam er een vlucht naar Istanbul, waar u een tijd een huis kon huren. Uw einddoel was Europa maar u kon niet direct vertrekken. U deed er ook een tijd slecht betaalde jobs aangezien u geen werkvergunning had. U vroeg er wel een nieuw Palestijns paspoort aan omdat u plannen had om met uw toenmalige vriendin te huwen in Marokko, maar kon dit paspoort nooit afhalen. In augustus 2015 slaagde u erin per bootje het Griekse Mytilini te bereiken. U reisde verder via de Balkan, Oostenrijk, Duitsland en Zweden (waar u een oom heeft bij wie u een maand verbleef) naar Noorwegen waar u op 4 oktober 2015 een verzoek indiende om internationale bescherming. Op 23 november 2016 kreeg u er een weigeringsbeslissing waartegen u in beroep ging. U diende het Schengengebied te verlaten, maar u reisde via Zweden door naar Duitsland waar u op 23 januari 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. Duitsland stuurde u in het kader van de Dublinakkoorden terug naar Noorwegen. Noorwegen weigerde u op 28 augustus 2017 definitief een beschermingsstatus te geven. U reisde daarop door naar België waar u op 3 oktober 2017 een nieuw verzoek tot internationale bescherming indiende. België vroeg in het kader van de Dublinakkoorden overname van uw verzoek aan Noorwegen, dat dit aanvaardde. U bleef echter in België.

U haalt aan niet terug te kunnen naar Gaza omdat u nu een atheïst bent en zich afgekeerd hebt van de islam. U was vroeger een strikt religieuze moslim en dacht veel na over het geloof. Sinds 2016 begon u zich af te keren van de islam. U had chatgesprekken met uw broer M. (...) hierover, en contacten met andere Arabische atheïsten via facebook en chatgesprekken. Uw familie raakte van uw nieuwe overtuiging op de hoogte, u weet niet precies hoe. Er werd ook over u geroddeld in de moskee in de buurt. Uw neef A. I. E. (...) bedreigde u via facebook toen hij vernam dat u de ramadan niet meer deed. U vernam later van uw familie dat hij een salafist is en contacten heeft met een salafistische groepering met banden met Hamas, maar u weet niet welke. Gezien uw familie in Gaza op de hoogte is geraakt en het voor iedereen in de buurt bekend is dat u geen moslim meer bent, vreest u bij terugkeer vermoord te

worden door Hamasleden of anderen. Uw familie gaf ook aan dat u niet kunt terugkeren omdat men in Gaza niet zal begrijpen dat u geen moslim meer bent.

U legde ter staving van uw verzoek volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina's van uw oude paspoort geldig tot 23/08/2015; kopie van uw identiteitskaart; uw geboorteakte; facturen van gas- en elektriciteitsrekeningen; print-outs van chatgesprekken met uw broer en vrienden over uw atheïsme; convocaties van Hamas van 2013 om zich te melden bij de onderzoeksafdeling en de afdeling inlichtingen; een schoolattest van het middelbaar, en een postbewijs. Uw eerste paspoort bent u onderweg in Hongarije verloren, uw Palestijnse identiteitskaart in Turkije. Na het persoonlijk onderhoud legde u het originele paspoort neer dat u in Turkije aanvroeg (geldig tot 16/06/2020).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling, noch de status van subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Zo kan er maar weinig geloof worden gehecht aan uw vrees vermoord te zullen worden door Hamas-aanhangers of anderen bij een terugkeer naar Gaza omdat men op de hoogte is dat u intussen een atheïst bent geworden en dus de islam afzweert (CGVS p. 14). Daarnaast haalde u problemen aan met Hamas, die u twee keer zouden opgeroepen hebben en u geslagen en beschoten hadden nadat u tegen hun regels in toch buiten was gekomen. Ook aan dit asielmotief kan geen geloof worden gehecht (CGVS p. 12-13).

Vooreerst blijkt dat u een kernelement van uw huidige asielerzoek niet eerder hebt aangehaald in de verklaringen omtrent uw asielmotieven die u aflegde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ; dd. 6/9/2018). U sprak er toen enkel over uw vrees voor Hamas die u hadden opgeroepen voor hen te verschijnen nadat u hun uitgangverbod had genegeerd en twee keer (bijna) tegengehouden was in uw buurt, en dat Hamas in uw buurt een checkpoint had (zie Vragenlijst punt 5). Hoewel u kort had aangegeven tijdens het persoonlijk onderhoud in kader van de Dublinprocedure op 8/11/2017 sinds een jaar atheïst te zijn, sprak u nergens op DVZ tijdens het onderhoud over uw asielmotieven, dat bijna een jaar later plaatsvond, namelijk op 6 september 2018, over uw vrees hierom vermoord te worden. Dit is op zich al opmerkelijk. U verklaarde immers op het CGVS dat u in het opvangcentrum al kleine problemen kende doordat u geen ramadan deed (CGVS p. 3). Gezien de ramadan dat jaar in de maanden mei-juni viel, en uw onderhoud op DVZ plaatsvond in september dat jaar, kan men toch verwachten dat u voor DVZ al aangehaald zou hebben problemen te vrezen wegens uw atheïsme.

Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt ook dat u sinds ergens in 2016 vragen had over uw geloof, dat het een geleidelijk proces was en dat u in het begin nog niet zeker was van uw beslissing (CGVS p. 2). Deze fase duurde ongeveer anderhalf jaar, dus ergens in 2017 voelde u zichzelf geen moslim meer maar een atheïst (CGVS p. 2). Aldus rijzen er ernstige vragen waarom u tijdens het persoonlijk onderhoud van september 2018 op DVZ, nog eens zeker een jaar later, niet vermeldde hierdoor een vrees te koesteren voor vervolging bij terugkeer naar Gaza. Ook al zou u dan nog geen concrete bedreigingen hebben gekregen, dan nog kan men verwachten dat u wel zal beseft hebben dat het zich afkeren van de islam in een regio als Gaza geen evidentie is en dat hieraan risico's verbonden zijn. Bovendien had u al een asielprocedure doorlopen in Noorwegen en kan men er van uitgaan dat u zich wel zeker bewust zal zijn geweest van het feit van bij aanvang alle motieven aan te brengen waarop u een terugkeervrees stoelt.

U gevraagd waarom u tijdens het persoonlijk onderhoud op DVZ nergens vermeldde hierdoor een vrees te koesteren, terwijl u dit nu wel aanhaalt als asielmotief, stelt u dat u besloten had het toen niet te zeggen. U was uitgeput, had financiële problemen en woonde in een huis met vreemden (CGVS p. 5). Dit is echter geen afdoende uitleg. De medewerkingsplicht vereist immers van u als verzoeker dat u de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielaansluiting, en dit van bij aanvang van de procedure. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute, en dat deze vertrouwen stelt in de instanties die het verzoek zullen behandelen. Dat u dit belangrijk element opzettelijk verzwegen doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid en oprechtheid.

Verder hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw familie of anderen in Gaza zoals Hamas op de hoogte zijn van uw atheïsme en u als gevolg een vrees voor vervolging moet koesteren.

U zou van uw vriend vernomen hebben dat iedereen in uw buurt, in de moskee op de hoogte is van uw afkering van de islam. U geeft zelf aan niet te weten hoe men in uw buurt op de hoogte is geraakt van het feit dat u atheïst bent, ofwel door het opvangcentrum ofwel door uw broer (CGVS p. 14). Uw vriend zou dit weten doordat hij mensen hoorde roddelen over u, maar wie dat concreet is weet u niet. U legde print-outs neer van chatgesprekken die u met anderen had over het atheïsme (CGVS p. 3). Dit is onvoldoende bewijs. Het gaat hier immers om privé-gesprekken die u had met mensen die u vaak niet in persoon kende, en die ook uit andere landen zijn dan Gaza. Zo had u dergelijke conversaties met een vriend in Noorwegen, een kennis in Libanon en een Syrisch meisje in Turkije. U had nog slechts met één vriend in Gaza contact met wie u ook gesprekken hebt gehad over atheïsme, en u had gesprekken hierover met uw broer M. (...) (CGVS p. 3). U verklaart zelf dat uw vriend I. (...) in Gaza er geen problemen mee had dat u atheïst zou worden zijn. Aldus kan men aannemen dat hij niet de bron zal zijn van de geruchten over u dat u zich afkeerde van de islam. Ook van uw broer M. (...) kan men hetzelfde aannemen, aangezien hij zich daarmee ook zelf in een slecht daglicht zou stellen. Bovendien hebt u altijd ontkend ten opzichte van uw familie dat u atheïst bent (CGVS p. 15). Dat ze desondanks zouden voelen dat u een atheïst bent omdat u uw gesprekken met hen niet meer zou onderbreken voor het gebed is een te vage uitleg (CGVS p. 15).

U geeft aan dat u van plan was een eigen facebookgroep op te richten genaamd "Palestijnse Atheïsten", nadat u contact had gehad met de beheerder van een andere gelijkaardige groep van Arabische atheïsten (CGVS p. 4). Uiteindelijk blijkt dat u deze groep niet hebt opgericht. U haalt aan dat u het plan nog heeft, maar het uiteindelijk niet deed, u kwam dan naar België en had stress en toen u zich wat beter voelde besloot u zich te concentreren op uw school hier (CGVS p. 4). Aldus kan men niet via deze groep op de hoogte zijn geraakt van uw atheïstische overtuiging.

Ook verklaart u al bedreigd te zijn door een neef via facebook, toen deze te weten kwam dat u niet meer meedeed aan de ramadan (CGVS p. 14). U weet niet hoe hij het te weten is gekomen. Gevraagd of uw neef iets gedaan heeft met deze informatie stelt u dat hij het zal doorgegeven hebben aan anderen (CGVS p. 15). U geeft aan dat hij een salafist is, en contacten heeft met een salafistische organisatie die banden heeft met Hamas, echter kan u niet eens zeggen over welke organisatie het dan zou gaan (CGVS p. 15). Uw verklaring is dan ook vaag en niet overtuigend. Van deze bedreiging legt u bovendien geen bewijs neer (CGVS p. 14). De chat die u met hem had hebt u immers verwijderd. Het feit dat u op het openbaar gedeelte van uw facebookprofiel één pagina van atheïsten hebt geliked is onvoldoende

om te concluderen dat men hiervan in uw buurt of in Gaza op de hoogte is geraakt, en getuigt ook niet van een doorgedreven houding ten opzichte van religie.

Uit voorgaande volgt dat u onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt dat u bij een terugkeer naar Gaza ernstige problemen zal hebben wegens uw afwijzing van de islam en het feit dat u atheïst zou geworden zijn.

In verband met uw andere aangehaalde problemen met Hamas, waardoor u volgens uw huidige verklaringen besloot Gaza te verlaten in 2013 dient te worden vermeld dat u deze ook niet hebt aangehaald tijdens uw verzoek in Noorwegen in 2015. In oktober 2016 verklaarde u er Gaza te hebben verlaten wegens de algemene slechte veiligheidssituatie en wegens het feit dat jullie huis in 2009 werd gebombardeerd (zie verklaringen asielerzoek Noorwegen). U sprak er niet over het feit dat Hamas u eens had tegengehouden en geslagen en dat u twee oproepingen van hen had ontvangen, zelfs niet tijdens uw beroepsprocedure daar, wat op zich al heel merkwaardig is (CGVS p. 8). De oproepingen van Hamas die dateren van 2013 legde u om dezelfde reden niet neer (CGVS p. 12). U gevraagd waarom u toen andere motieven aanhaalde en niet uw vrees voor Hamas zei u niet veel te hebben geweten over de asielerprocedure en schrik te hebben dat alles zou worden doorgegeven aan de autoriteiten in Gaza en aan Hamas en dat uw familie problemen zou kennen (CGVS p. 8). Opnieuw is dit geen afdoende verklaring waarom u verschillende belangrijke zaken niet vermeldde die u had kunnen en moeten aanhalen. Hierbij dient nog vermeld te worden dat ook tijdens de asielerprocedure in Noorwegen meegedeeld werd dat wat u vertelde vertrouwelijk is en niet zou worden doorgegeven aan uw autoriteiten (zie asielerdossier Noorwegen). Dat u ook daar de werkelijke redenen van uw asielerzoek niet vertelde is nogmaals een bevestiging van de ongelooftwaardigheid van uw asielermotieven en van uw oprechtheid.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat deze problemen met Hamas vaag zijn. U zou een keer tegengehouden en geslagen zijn omdat u, net als iedereen, gecontroleerd werd aan het checkpoint dat Hamas in jullie buurt had. Toen u een jaar later weer gecontroleerd zou worden ging u op de loop, waarna men op u zou geschoten hebben (CGVS p. 12-13). U weet vooreerst niet waarom u toen werd tegengehouden, omwille van een vermoeden van contacten met Israël, omwille van de algemene gespannen situatie toen of om een andere reden (CGVS p. 12-13). U werd bovendien niet aangehouden en kende blijkbaar een jaar lang geen problemen met Hamas. Verder blijkt ook dat u niet specifiek geïnterviewd werd, iedereen werd toen gecontroleerd zei u. Dat u nadien beschoten zou zijn lijkt dan ook vooral te wijten aan het feit dat u wegliep van het checkpoint en zich zo natuurlijk verdacht maakte (CGVS p. 14). U weet ook niet waarom men u later twee oproepingsbrieven verstuurde, ook niet via uw schoonbroer (CGVS p. 13). Dit is opmerkelijk gezien u verklaarde dat hij zelf bij Hamas werkte als politieagent en hij er wel in geslaagd zou zijn uw uitreisverbod te schrappen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielerrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongelooftwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliensector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen

van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoort is.

Zoals uit uw verklaringen blijkt woonde u in Jabalia in een appartement van uw familie (CGVS p. 5). Hoewel jullie huis beschadigd was door bombardementen in 2009 blijkt uit uw Noors asioldossier ook dat jullie huis gedeeltelijk hersteld werd en dat het bewoonbaar is. U en uw (uitgebreide) familie beschikten over voldoende financiële middelen. Uw vader werkte in de bouw waarbij hij verantwoordelijke was voor staal (CGVS p. 9). U werkte zelf niet, maar spendeerde uw tijd aan uw studies, het spelen van videogames, naar de moskee gaan en het geven van koranlessen aan kinderen (CGVS p. 10). U bent gezond en alleenstaand, zonder kinderen (CGVS p. 9). U hebt uw middelbaar afgewerkt en hogere studies aangevat aan een universiteit (CGVS p. 10). Ook uw zussen studeren of hebben gestudeerd voor ze gehuwd zijn, en uw broer M. (...) is gaan studeren in Turkije (CGVS p. 9). Dit wijst er dan ook op dat uw familie over voldoende financiële draagkracht beschikte. U gaf ook aan dat u voor uw reis naar Turkije geld leende van uw schoonbroer, een politieagent die voor Hamas werkt, en dat u er al een deel van hebt terugbetaald (CGVS p. 6). Tot slot hebt u een oom wonen in Zweden die vanuit het buitenland financiële steun kan bieden aan de familie. Dat de onderlinge relatie goed is blijkt daarenboven uit het feit dat u vóór u uw asielverzoek deed in Noorwegen, een maand bij hem verbleef in Zweden. U verklaarde dat uw oom dit wou omdat jullie elkaar al lang niet meer hadden gezien (CGVS p. 8). Hij betaalde ook een deel in uw reiskosten naar Zweden en Noorwegen (CGVS p. 7).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20200306.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazawi teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermd Rand" startte. De laatste escalatie van geweld vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie "zwarte gordel") op een commandant van Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht op heel het grondgebied doelwitten van de PIJ. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de meest moorddadige sinds het geweld van 14 mei 2018 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter "relatief rustig" worden genoemd.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen in de Gazastrook hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer' (GMT). Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict midden november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigden de organisatoren aan dat de marsen zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de 'Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zouden de marsen eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden georganiseerd worden.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het "akkoord van de eeuw" door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en steeg het aantal afgevuurde raketten en mortiergranaten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg niets te maken met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groepen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en midden november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie moet evenwel besloten worden dat er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Gaza en hierbij verwijst naar het feit dat Hamas in uw buurt een checkpoint had dat een doelwit was van bombardementen door Israël dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld (CGVS p. 10). Zoals uit uw verklaringen blijkt werd iedereen die in de buurt van dit checkpoint was gecontroleerd in het kader van algemene veiligheidsmaatregelen. Ook blijkt uit uw verklaringen dat jullie tijdens hevige bombardementen verhuisden naar het huis van een tante, bijvoorbeeld in 2012 (CGVS p. 12). Aldus was het mogelijk om aan deze situatie te ontsnappen.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoot. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen

hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

De voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie inzake uw verzoek om internationale bescherming niet in positieve zin wijzigen. Ze dienen louter als bewijs van uw identiteit en herkomst, familiesamenstelling, en studies. Inzake de oproepingen door Hamas kan gezien voorgaande bemerkingen inzake de geloofwaardigheid van uw asielmotieven de authenticiteit niet worden aangenomen. De uitprints van gesprekken die u had op de social media zijn zoals hierboven gesteld slechts weergaven van gesprekken die u had met privé-personen, van wie sommigen buiten Gaza. Ze volstaan niet als bewijs van uw aangehaalde vrees voor vervolging en zoals ook al in een bovenstaande paragraaf werd aangegeven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij twee verzoekschriften heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 8 april 2020 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, met name het verzoekschrift gekend onder het rolnummer 247 196, ingediend op 11 mei 2020, en het verzoekschrift gekend onder het rolnummer 247 570, ingediend op 18 mei 2020.

In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Met toepassing van deze bepaling worden de beroepen met nummers 247 196 en 247 570 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting wordt aan de verzoekende partij meegedeeld dat er zal worden geoordeeld op grond van het laatst ingediende verzoekschrift (zaak met rolnummer 247 570), tenzij zij het andere verzoekschrift aanduidt.

Ter terechtzitting geeft de verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aan dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 247 196.

2.2. Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 247 570.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 52, 55/2 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 en 1D van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en “het beginsel van goed bestuur”.

De verzoekende partij betoogt dat ze van Palestijnse afkomst is en dat ze gedwongen werd haar land van herkomst te verlaten. De verzoekende partij stelt dat ze niet enkel beroept op de algemene situatie in Gaza, maar ook op het feit dat zij door Hamas vervolgd wordt en dat ze heden een atheïst geworden is. De verzoekende partij betoogt dat: *“Het is belangrijk op te merken dat verweerster verzoeker op geen enkele tegenstrijdigheid heeft kunnen betrappen.*

Op de argumenten van verweerster kan verzoeker antwoorden als volgt:

Met betrekking tot de gewijzigde geloofsovertuiging van verzoeker die hem verhindert terug te keren:

1. *Verzoeker zal niet betwisten dat hij tijdens zijn 'eerste interview' bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet nog eens heeft verwezen naar het feit dat hij atheïst was geworden tijdens zijn verblijf in EUROPA. Verweerster geeft in de bestreden beslissing al terecht aan dat verzoeker wél melding maakt van zijn gewijzigde geloofsovertuiging tijdens het interview dat hij slechts enkel maanden eerder aflegde bij diezelfde Dienst Vreemdelingenzaken.*

Verzoeker ging er dan ook - begrijpelijk - van uit dat deze informatie reeds vermeld werd in zijn dossier en dat hij het niet noodzakelijkerwijze diende te herhalen.

Dit geldt eens te meer nu hij tijdens zijn 'eerste' interview steeds de boodschap kreeg om kort en bondig te zijn en niet te veel uit te wijden.

Verzoeker kan begrijpen dat indien men pas voor het eerst melding maakt van een dergelijk element tijdens het persoonlijk onderhoud bij verweerster, dat dit een weerslag kan hebben op de geloofwaardigheid van het relaas van de betrokken vreemdeling.

In het geval van verzoeker gaat dit niet op. Hij maakte hiervan reeds melding onmiddellijk bij zijn binnenkomst op het Belgisch grondgebied, meer bepaald tijdens zijn Dublin-interview dat reeds enkele maanden voor het 'eerste' interview plaatsvond...

2. *Zoals reeds aangeven, gelooft verweerster niet dat de familie van verzoeker of anderen in GAZA zoals Harnas op de hoogte zijn van zijn atheïsme. Om die reden hecht verweerster ook geen geloof aan het feit dat verzoeker al eens bedreigd werd door zijn neef via Facebook omwille van het feit dat hij niet langer de Islam aanhangt.*

Hoe het nieuws precies zijn familie ter ore is gekomen weet verzoeker niet. Er zijn verschillende opties, zoals verzoeker heeft toegelicht tijdens zijn onderhoud met verweerster.

Het opvangcentrum waar hij verblijft krioelt van de Palestijnen. De meeste van hen zijn afkomstig uit JABALIA. Het is een zeer kleine gemeenschap. Aangezien verzoeker niet deel heeft genomen aan de ramadan was het voor deze Palestijnse medebewoners duidelijk dat verzoeker de Islam niet meer belijdt. Hij werd hiervoor al scheef bekeken in het centrum. De kans bestaat dat deze personen hierover hebben gesproken met familieleden of vrienden die nog in GAZA verblijven en dat het nieuws zo tot bij de familie van verzoeker raakte.

Een andere optie is dat de broer van verzoeker, aan wie verzoeker vertelde over het feit dat hij atheïst is geworden zijn mond voorbij heeft gepraat en de familie van verzoeker heeft ingelicht.

Nog een optie is dat zij het nieuws vernamen via Facebook omdat verzoeker af en toe iets op Facebook postte waaruit iets dergelijks kan worden afgeleid.

biet feit dat verzoeker niet kan aan wijzen wie de informatie precies aan zijn familie bezorgde, volstaat toch niet om te stellen dat verzoeker de waarheid niet spreekt?!

Met betrekking tot de incidenten die zich in het verleden plaatsvonden, die de aanleiding vormden voor verzoekers vertrek uit PALESTINA en die hem vandaag de dag nog steeds verhinderen om terug te keren:

3. *Eenzelfde argumentatie geldt voor de stelling van verweerster dat het relaas van verzoeker aangaande zijn aanvaringen met Harnas in 2012 en 2013.*

Het is toch niet omdat verzoeker niet weet waarom precies hij gecontroleerd werd en niet een ander, of waarom hij in de periode tussen de beiden incidenten geen problemen had met Harnas dat hij de waarheid niet zo spreken.

Bovendien heeft hij wel degelijke een antwoord geformuleerd op deze vragen.

Zo gaf hij aan dat hij niet specifiek geïntercepteerd werd op de momenten dat hij door Harnas geïntercepteerd werd. Het feit dat hij 's avonds alleen op stap was, volstond voor Harnas om hem aan te spreken. Allicht omdat de verhouding tussen PALESTINA en ISRAËL in die periode erg gespannen was en zij zeker wilden zijn dat verzoeker niet werkte als spion voor ISRAËL.

Ook voor het feit dat verzoeker na het incident in 2012 zich een jaar probleemloos kon verplaatsen zonder dat Hamas hem lastigviel, kan worden verklaard. Hamas had haar slag immers al thuis gehaald. Ze hadden verzoeker gestraft door hem in elkaar te slaan.

Toen ze verzoeker een jaar later opnieuw betrapten en verzoeker het op een lopen zette, maakte verzoeker zich extra verdacht. Bovendien was verzoeker nu een veelpleger in hun ogen. Dit was allicht de reden waarom zij een aantal oproepingsbrieven hebben verstuurd naar het adres van verzoeker.

4. Hoewel de bewijslast normaalgezien rust op de aanvraag, heeft verweerster de plicht om de relevante feiten vast te stellen en te beoordelen rekening houdend met het feit dat asielzoekers meestal niet in staat zijn om hard bewijs te leveren.

Als er echter geen bewijs kan worden gevonden van het feit dat de aanvrager onjuistheden vertelt, dient aan de aanvrager het voordeel van de twijfel te worden gegeven, zeker wanneer de aanvrager geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, hetgeen in casu het geval is.

Verzoeker is formeel dat hij de waarheid vertelt.

De door verweerster ingeroepen argumenten volstaan niet om verzoeker in diskrediet te brengen.

5. Naast deze problemen met Harnas, verwijst verzoeker naar de veiligheids- en leefomstandigheden in GAZA.

De jaren 2012 en 2013 waren eerder kalm, maar in 2014 heeft de regio een nieuwe golf van geweld gekend.

Ook vandaag is de situatie allesbehalve stabiel.

6. Experts op het terrein zijn van mening dat het slechts een kwestie van tijd is voordat ISRAËL nieuwe militaire aanvallen zal uitvoeren op GAZA.

Gewelddadige aanvallen van ISRAËL op GAZA mogen niet enkel worden gelijkgesteld met raketbeschietingen door Harnas, maar moeten breder worden gezien in het algemene Israëliësch beleid ten aanzien van de bezette Palestijnse gebieden.

Als gevolg van wat hierboven is besproken, is het duidelijk dat de veiligheidssituatie in GAZA, omschreven als rustig door verweerster, toch niet zo stabiel is als verweerster wil laten uitschijnen.

Bovendien mag niet vergeten worden dat tijdens deze periode van 'rust', de huizen die werden vernietigd niet opnieuw worden heropgebouwd en dat het Palestijnse volk alleen maar kan overleven dankzij noodhulp.

7. De redenen die verzoeker dwongen om de Gazastrook te verlaten en de redenen waarom hij niet kan terugkeren naar de Gazastrook zijn identiek, met name

- De vervolging door Harnas, zijn familie en de Palestijnse samenleving waarvan hij het slachtoffer is, minstens dreigt te worden en

- De veiligheidssituatie in de Gazastrook

Noch UNRWA, noch de overheid, noch de familie van verzoeker kan soelaas bieden.

Verzoeker is niet als vluchteling erkend bij UNRWA. Los daarvan dient opgemerkt dat de UNRWA geen zekerheid te stellen heeft voor de Palestijnen in de bezette gebieden." Hierna gaat de verzoekende partij kort in op de financiën van UNRWA en op de impact hiervan op zijn activiteiten. De verzoekende partij vervolgt dan: "Daarnaast kan ook de Palestijnse overheid verzoeker niet beschermen. Harnas zwaait immers de plek in GAZA. Een klacht tegen Hamas in Harnas is duidelijk zinloos. Hamas biedt geen bescherming aan haar tegenstanders.

Dat Hamas hard optreedt tegen haar tegenstanders is bekend.

500 tot 700 politieke gevangenen worden illegaal vastgehouden in gevangnissen van de Palestijnse Autoriteit

- In gevangnissen bestuurd door Harnas houdt men zich bezig met het martelen van leden van de rivaliserende factie

- Collaborateurs worden ter dood veroordeeld, gemarteld en zelfs gedood

- Etc.

9. Eigenlijk moet verzoeker van niemand hulp verwachten. Hij wordt verstoten, zelfs vervolgd door zijn familie en de samenleving omwille van het feit dat hij atheïst is.

"[...]."

10. De mogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook is bovendien afhankelijk van de opening van de grensovergang bij Rafah (dat is uitzonderlijk en beperkt in de tijd), het beleid van de Egyptische regering en de veiligheidssituatie in de noordelijke Sinai regio.

Fysieke toegang tot de Gazastrook is zeer beperkt.

De mogelijkheid van verzoeker om de Gazastrook te bereiken hangt af van vele veranderende factoren waarover actuele informatie essentieel is.

Om toegang te bekomen tot de Gazastrook, zal verzoeker genoodzaakt zijn om naar EGYPTE te gaan, in het noorden van het schiereiland Sinai, meer bepaald de stad RAFAH waar het enige toegangspunt gelegen is.

De reis naar dit enige toegangspunt is onzeker en onveilig.

Sinds de afzetting van president Morsi in juli 2013 kent deze regio immers ernstige veiligheidsproblemen, met name als gevolg van jihadistische aanslagen en gewapende reacties daarop van het Egyptische leger.

Verder heeft een offensief door de VValiyat Sinai en Ellsis groep diverse burgers gedood.

Recent nog vielen er verscheidene gewonden aan de grenspost van RAFAH.

De grenspost in RAFAH is de afgelopen jaren maar enkele dagen open geweest. En als de grenspost dan al open is, dan is dat maar voor enkele uren en voor een bepaald type transport: [...]

In het algemeen kan men concluderen dat de grensovergang bij Rafah gesloten blijft het grootste deel van de tijd en dat bij het openen, alleen bepaalde categorieën van personen de mogelijkheid krijgen om te passeren, zoals gewonde burgers, medische noodgevallen, Palestijnen die een dubbele nationaliteit hebben, de status van vreemdeling of een buitenlandse visum.

De reis terug naar GAZA kan met andere woorden niet worden gegarandeerd en blijft levensgevaarlijk.

11. Conclusie

Gelet op het voorgaande, is het duidelijk dat verzoeker, gezien de veiligheidssituatie in GAZA en zijn persoonlijke problemen aldaar, gedwongen was om GAZA te verlaten.

Hij had geen andere keuze dan het gevaar te ontvluchten.

Verweerster besloot duidelijk ten onrechte om verzoeker uit te sluiten van de vluchtelingstatus.

Verzoeker voldoet wel degelijk aan de voorwaarden om als vluchteling erkend te worden."

4. Aanvullende nota

4.1. De verwerende partij maakt op 10 november 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in de Gazastrook wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus "Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire" van 5 oktober 2020;
- COI Focus "Palestine. Retour dans la Bande de Gaza" van 3 september 2020.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

6. Formele motivering

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in

staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

7. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

8.1. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

De verzoekende partij legt haar identiteitskaart zowel haar vervallen als nieuw paspoort voor waarmee zij haar identiteit, haar Palestijnse origine en haar herkomst uit de Gazastrook afdoende aantoonde. Deze elementen volstaan evenwel niet om vast te stellen dat verzoekster valt onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet van toepassing op alle Palestijnen. In de UNHCR-richtlijnen waarnaar verzoekster zelf verwijst in haar verzoekschrift, kan worden gelezen dat het personeel toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag beperkt is tot Palestijnse vluchtelingen. Onder Palestijnse vluchtelingen worden volgende 3 categorieën bedoeld:

- De zogenaamde ‘Palestina vluchtelingen’ in de zin van de Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van de VN van 11 december 1948 en daarop volgende VN Resoluties, met name die Palestijnen die als gevolg van het Arabisch-Israëliësch conflict in 1948 werden verdreven uit hun gewone verblijfplaats in dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren (ook wel genoemd ‘registered refugees’);
- De zogenaamde ‘Palestijnse ontheemden’ in de zin van de Resolutie 2252 (ES-V) van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 4 juli 1967 en de daar opvolgende VN Resoluties, met name die Palestijnen die ontheemd zijn uit Palestijns gebied dat sinds 1967 bezet wordt door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren;
- De nakomelingen van Palestina vluchtelingen en Palestijnse ontheemden.

(UNHCR *“Guidelines on International Protection no. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees”* van december 2017, p. 5-6; zie ook conclusie van AG Mengozzi in de zaak C-585/16, *Alheto*, 17 mei 2018, pt. 28-29 en 36).

Uit de *“Consolidated Eligibility and Registration Instructions”* (hierna: CERI) van 1 januari 2009, blijkt dat ‘Palestina vluchtelingen’ van 1948 worden geregistreerd in het registratiesysteem van de *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA), vervolgens een UNRWA-kaart krijgen als bewijs van hun registratie en bijstand van UNRWA ontvangen (hoofdstuk III.A.1 van de CERI, p. 3).

De zogenaamde ‘Palestijnse ontheemden’ van 1967 worden daarentegen niet door UNRWA geregistreerd en hebben dan ook geen UNRWA-kaart, maar kunnen wel UNRWA bijstand ontvangen en gebruik maken van de diensten van UNRWA (hoofdstuk III.B van de CERI, p. 6-7). Het gegeven dat ‘Palestijnse ontheemden’ van 1967 niet bij UNRWA zijn geregistreerd, doet derhalve geen afbreuk aan het feit dat zij niettemin vallen onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag (zie in deze zin ook HvJ 17 juni 2010, C-31/09, *Bolbol*, pt. 45-48).

In casu wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat: *“Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan*

op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.” Voormelde motieven die steun vinden in de stukken van het administratief dossier en die bovendien pertinent zijn, laat de verzoekende partij ongemeoid in haar verzoekschrift.

Al het voorgaande in acht genomen, besluit de Raad dat artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing op de verzoekende partij. Bijgevolg moet haar verzoek om internationale bescherming worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8.2. De verzoekende partij verklaart niet naar Gaza te kunnen terugkeren omdat ze vreest door Hamas-aanhangers of anderen vermoord te worden daar er mensen in Gaza op de hoogte zijn dat de verzoekende partij atheïst geworden is en dus de islam afzweert. De verzoekende partij haalt ook aan dat ze voor haar vertrek uit Gaza ook reeds problemen met Hamas gehad heeft. Hamas zou haar twee keer opgeroepen hebben, haar geslagen en beschoten hebben omdat ze tegen hun regels in toch naar buiten was gegaan.

8.2. Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: een kopie van de eerste pagina's van haar oude paspoort geldig tot 23 augustus 2015; kopie van haar identiteitskaart; haar geboorteakte; facturen van gas- en elektriciteitsrekeningen; print-outs van chatgesprekken met haar broer en vrienden over haar atheïsme; convocaties van Hamas van 2013 om zich te melden bij de onderzoeksafdeling en de afdeling inlichtingen; een schoolattest van het middelbaar, een postbewijs en het originele paspoort dat ze in Turkije aanvroeg (geldig tot 16/06/2020).

De eerste pagina van een oud paspoort geldig tot 23 augustus 2015, de kopie van haar identiteitskaart, haar geboorteakte, een schoolattest van het middelbaar en haar origineel paspoort aangevraagd in Turkije en geldig tot 16 juni 2020 hebben betrekking op haar identiteit en opleidingsniveau, elementen die in casu niet betwist worden.

De twee oproepingsbrieven worden gekenmerkt door een grote nietszeggendheid. Zo wordt niet vermeld in welke hoedanigheid de verzoekende partij wordt opgeroepen, noch om welke reden. Er blijkt uit de oproepingsbrieven dan ook geen verband met verzoekers vluchtrelaas zodat deze geen bewijskrachtig element zijn dat aannemelijk maakt dat de verzoekende partij in Gaza wordt vervolgd door Hamas.

Met betrekking tot de printouts van de chatberichten die door de verzoekende partij neergelegd worden wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“De uitprints van gesprekken die u had op de social media zijn zoals hierboven gesteld slechts weergaven van gesprekken die u had met privé-personen, van wie sommigen buiten Gaza. Ze volstaan niet als bewijs van uw aangehaalde vrees voor vervolging en zoals ook al in een bovenstaande paragraaf werd aangegeven.”*

De Raad moet vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

8.3. Vooreerst legt de verzoekende partij vage verklaringen af omtrent haar voorgehouden problemen met Hamas in 2012 en 2013 waaruit bovendien niet blijkt dat zij specifiek door Hamas geïdendeerd werd. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“U zou een keer tegengehouden en geslagen zijn omdat u, net als iedereen, gecontroleerd werd aan het checkpoint dat Hamas in jullie buurt had. Toen u een jaar later weer gecontroleerd zou worden ging u op de loop, waarna men op u zou geschoten hebben (CGVS p. 12-13). U weet vooreerst niet waarom u toen werd tegengehouden,*

omwille van een vermoeden van contacten met Israël, omwille van de algemene gespannen situatie toen of om een andere reden (CGVS p. 12-13). U werd bovendien niet aangehouden en kende blijkbaar een jaar lang geen problemen met Hamas. Verder blijkt ook dat u niet specifiek geïnterviewd werd, iedereen werd toen gecontroleerd zei u. Dat u nadien beschoten zou zijn lijkt dan ook vooral te wijten aan het feit dat u wegliep van het checkpoint en zich zo natuurlijk verdacht maakte (CGVS p. 14). U weet ook niet waarom men u later twee oproepingsbrieven verstuurde, ook niet via uw schoonbroer (CGVS p. 13). Dit is opmerkelijk gezien u verklaarde dat hij zelf bij Hamas werkte als politieagent en hij er wel in geslaagd zou zijn uw uitreisverbod te schrappen.” Daarenboven heeft de verzoekende partij voor de Noorse autoriteiten verklaard dat zij de Gazastrook verlaten had omwille van de algemene slechte veiligheidssituatie en wegens het feit dat haar huis in 2009 werd gebombardeerd (zie stukken administratief dossier, verklaringen asiolverzoek Noorwegen). Voor de Noorse autoriteiten heeft de verzoekende partij niet verklaard dat zij door Hamas vastgehouden en geslagen werd. De oproepingsbrieven van Hamas legde ze ook niet neer. Zelfs in haar beroepsprocedure heeft de verzoekende partij deze redenen niet aangehaald. Nochtans vormden deze problemen, volgens haar huidige verklaringen, de directe aanleiding van haar vlucht uit Gaza. Het gegeven dat de verzoekende partij de werkelijke redenen van haar vlucht uit Gaza niet vermeld heeft voor de Noorse autoriteiten, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar verklaringen. De verzoekende partij verklaarde dat ze dit niet vermeld heeft voor de Noorse autoriteiten omdat ze vreesde dat de Noorse autoriteiten het zouden doorgeven aan de autoriteiten in Gaza. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat dit betoog van de verzoekende partij op generlei wijze haar omissie voor de Noorse autoriteiten verschoont, daar ook tijdens de procedure om internationale bescherming in Noorwegen de autoriteiten hebben aangegeven dat de verklaringen van de verzoekende partij vertrouwelijk waren en niet zouden doorgegeven worden aan de autoriteiten in Gaza.

In het in voorliggend verzoekschrift komt de verzoekende partij niet verder dan het louter volharden in en herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen en ongeloofwaardig bevonden verklaringen omtrent haar voorgehouden problemen met Hamas in 2012 en 2013, het poneren van een vrees ten aanzien van Hamas en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht waarmee zij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

De Raad besluit dat de verzoekende partij omtrent haar voorgehouden problemen met Hamas in 2012 en 2013 er niet in slaagt om de bovenvermelde bevindingen van de commissaris-generaal aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Deze bevindingen vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het relaas en zijn pertinent alsook correct. Deze bevindingen blijven gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas en zijn vrees voor vervolging op dit punt niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

8.4. Ten tweede stelt de verzoekende partij niet te kunnen terugkeren naar Gaza omdat ze atheïst is en men hiervan in Gaza op de hoogte is.

In dit verband herinnert de Raad er vooreerst aan dat het begrip “godsdienst”, een grond van vervolging, zowel theïstische, niet-theïstische als atheïstische geloofsovertuigingen omvat. De Raad wijst erop dat atheïsme meerdere betekenissen kent. In beginsel omvat het begrip atheïsme steeds een afwezigheid van geloof in het bestaan van één god of meerdere goden. Er zijn evenwel vormen van atheïsme die (aanzienlijk) verder gaan dan de enkele afwezigheid van het geloof in god(en), zoals de verwerping van iedere vorm van geloof in goden, zoals het niet geloofwaardig vinden dat er een god bestaat of zoals de overtuiging dat de wetenschap heeft bewezen dat er geen god bestaat of kan bestaan. Atheïsme omvat aldus zowel sterke (of positieve) als zwakke (of negatieve) vormen van atheïsme, gaande van een louter niet-geloof tot politiek-maatschappelijke bestrijding van de godsdienst en werving voor het atheïsme.

Het Hof van Justitie heeft gesteld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88)

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een overgang naar het atheïsme in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, dienen volgende drie elementen te worden beoordeeld:

- de motieven voor en het proces van overgang tot een atheïstische overtuiging;
- de kennis van de nieuwe atheïstische overtuiging;
- de wijze waarop de verzoeker zijn atheïstische overtuiging opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen die nieuwe overtuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van de verzoekende partij over deze drie elementen moeten worden gezien in hun onderlinge samenhang maar ook in het licht van haar individuele situatie en persoonlijke omstandigheden, onder meer de overige verklaringen en verstrekte gegevens in eventuele eerdere procedures. Het betreft dus een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling.

Vooreerst blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat aan de verzoekende partij bij het invullen van de “CGVS vragenlijst” (administratief dossier, stuk 7) op de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 september 2018 de uitdrukkelijke vraag werd gesteld *“wat vreest u bij uw terugkeer in uw land van herkomst? Wat denkt u dat er bij een eventueel terugkeer zou kunnen gebeuren?”* Hierop antwoordde de verzoekende partij *“ik ben bang dat ik zal gearresteerd worden, gefolterd of vermoord worden door de Hamas”*. Wanneer aan de verzoekende partij gevraagd wordt waarom ze dit vreest, dan verwijst de verzoekende partij naar haar oorspronkelijke vluchtmotieven uit Gaza. Op generlei wijze haalt de verzoekende partij aan dat ze heden atheïst is. Nochtans verklaarde de verzoekende partij tijdens het gehoor op het CGVS dat ze vanaf 2016 aan haar geloof begon te twijfelen en dat dit ongeveer anderhalf jaar geduurd heeft. Bijgevolg voelde de verzoekende partij in de loop van 2017 zichzelf geen moslim meer maar een atheïst (notities persoonlijk onderhoud [hierna: NPO] 17 mei 2019, p. 2). Aldus rijzen er ernstige vragen waarom de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud van september 2018 op de Dienst Vreemdelingenzaken, nog eens zeker een jaar later, niet vermeldde hierdoor een vrees te koesteren voor vervolging bij terugkeer naar Gaza. Het is inderdaad wel zo dat de verzoekende partij op de “verklaring DVZ” ingevuld op 8 november 2017 aangegeven heeft dat zij sinds een jaar *“atheïst”* is toen haar de vraag gesteld werd welk geloof ze had (administratief dossier, stuk 7).

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoekende partij over haar voorgehouden atheïstische overtuiging werd gehoord.

De verzoekende partij verklaarde dat ze in Gaza “streng” gelovig was, dat ze haar vijf gebeden in de moskee deed, de koran uit haar hoofd kende en de sharia op school gestudeerd heeft (NPO 17 mei 2019, p. 2). De verzoekende partij verklaart dat ze vanaf 2016 geleidelijk aan haar geloof is beginnen te verliezen en dat het ongeveer anderhalf jaar geduurd heeft tot ze de beslissing genomen heeft om niet meer te geloven. De verzoekende partij verklaart dat ze in Lint niet aan de ramadan deelgenomen heeft. Dit was de eerste keer sinds ze negen jaar oud was dat ze niet vastte.

Wanneer haar uitdrukkelijk de vraag gesteld wordt *“wat deed u dan vragen stellen over uw geloof”* antwoordde de verzoekende partij dat er *“vele dingen”* waren. In dit verband verklaart de verzoekende partij dat ze zich altijd diepe vragen over het ontstaan van de wereld gesteld heeft. De verzoekende partij verklaart dat ze reeds in de Gazastrook vragen aan sjiëks die bij hen thuis kwamen, gesteld heeft en dat deze personen daar zeer afkering tegenover stonden. De verzoekende partij verklaart ook dat ze zich in Noorwegen verdiept heeft in de hadith en dat ze daar een vreemde hadith gelezen heeft. De verzoekende partij geeft de hadith weer en stelt dat dit een duwtje in de rug was (NPO 17 mei 2019, p. 4). Verzoekers bewering “bekeerd” te zijn tot het atheïsme wordt gehypothetheerd door de vaststelling dat hij amper kan aangeven welke cruciale gegevens en elementen hem hebben doen besluiten zich te “bekeren”. De verklaringen van de verzoekende partij over haar voorgehouden overgang tot het

atheïsme blijven immers vaag. Zo getuigt haar omschrijving van het atheïsme van een weinig samenhangende visie hierop. Dit klemt des te meer daar de verzoekende partij verklaard heeft dat ze naar de moskee ging en koranlessen aan kinderen gaf (NPO 17 mei 2019, p.3). Bijgevolg kan van haar redelijkerwijze verwacht worden dat zij met meer duidelijkheid cruciale gegevens en elementen kan duiden die haar hebben doen besluiten zich te “bekeren”. De chatberichten die door de verzoekende partij neergelegd worden betreffen korte privé-gesprekken die in het algemeen weinig concreet zijn omtrent haar voorgehouden atheïsme of om een evolutieproces te duiden. In elk geval toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. In zoverre ze verzoekers voorgehouden atheïsme zouden moeten illustreren, geven ze hoogstens blijk van een eerder zwakke vorm van atheïsme, met name een loutere afwezigheid van geloof en een religieus gevoel.

Wat betreft verzoekers verklaringen dat men in Gaza op de hoogte is van haar atheïstische overtuiging, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat: *“Het gaat hier immers om privé-gesprekken die u had met mensen die u vaak niet in persoon kende, en die ook uit andere landen zijn dan Gaza. Zo had u dergelijke conversaties met een vriend in Noorwegen, een kennis in Libanon en een Syrisch meisje in Turkije. U had nog slechts met één vriend in Gaza contact met wie u ook gesprekken hebt gehad over atheïsme, en u had gesprekken hierover met uw broer M. (...) (CGVS p. 3). U verklaart zelf dat uw vriend [I.] in Gaza er geen problemen mee had dat u atheïst zou worden zijn. Aldus kan men aannemen dat hij niet de bron zal zijn van de geruchten over u dat u zich afkeerde van de islam. Ook van uw broer [M.] kan men hetzelfde aannemen, aangezien hij zich daarmee ook zelf in een slecht daglicht zou stellen. Bovendien hebt u altijd ontkend ten opzichte van uw familie dat u atheïst bent (CGVS p. 15). Dat ze desondanks zouden voelen dat u een atheïst bent omdat u uw gesprekken met hen niet meer zou onderbreken voor het gebed is een te vage uitleg (CGVS p. 15).”* Voorts wordt in de bestreden beslissing verder ook terecht gesteld dat: *“Ook verklaart u al bedreigd te zijn door een neef via facebook, toen deze te weten kwam dat u niet meer meedeed aan de ramadan (CGVS p. 14). U weet niet hoe hij het te weten is gekomen. Gevraagd of uw neef iets gedaan heeft met deze informatie stelt u dat hij het zal doorgegeven hebben aan anderen (CGVS p. 15). U geeft aan dat hij een salafist is, en contacten heeft met een salafistische organisatie die banden heeft met Hamas, echter kan u niet eens zeggen over welke organisatie het dan zou gaan (CGVS p. 15). Uw verklaring is dan ook vaag en niet overtuigend. Van deze bedreiging legt u bovendien geen bewijs neer (CGVS p. 14). De chat die u met hem had hebt u immers verwijderd. Het feit dat u op het openbaar gedeelte van uw facebookprofiel één pagina van atheïsten hebt geliked is onvoldoende om te concluderen dat men hiervan in uw buurt of in Gaza op de hoogte is geraakt, en getuigt ook niet van een doorgedreven houding ten opzichte van religie. U geeft aan dat u van plan was een eigen facebookgroep op te richten genaamd “Palestijnse Atheïsten”, nadat u contact had gehad met de beheerder van een andere gelijkaardige groep van Arabische atheïsten (CGVS p. 4). Uiteindelijk blijkt dat u deze groep niet hebt opgericht. U haalt aan dat u het plan nog heeft, maar het uiteindelijk niet deed, u kwam dan naar België en had stress en toen u zich wat beter voelde besloot u zich te concentreren op uw school hier (CGVS p. 4). Aldus kan men niet via deze groep op de hoogte zijn geraakt van uw atheïstische overtuiging.”* De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. Het betoog in het verzoekschrift dat in het opvangcentrum waar hij verblijft krioelt van Palestijnen waarvan de meeste afkomstig zijn uit Jabalia en de verzoekende partij niet deelgenomen heeft aan de ramadan het voor hen duidelijk is dat de verzoekende partij geen moslim meer is zodat de kans bestaat dat ze hierover hebben gesproken met hun vrienden of familie waardoor haar eigen familie ook op de hoogte is, doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Ten eerste omdat de verzoekende partij geenzins aantoonde dat het in het “opvangcentrum” krioelt van Palestijnen waarvan de meeste afkomstig zijn uit Jabalia. Ten tweede is het een zeer hypothetische betoog dat deze personen over de verzoekende partij met derden in de Gazastrook gesproken hebben. Dit betoog steunt louter op veronderstellingen die door geen enkel begin van bewijs onderbouwd worden. De verzoekende partij verklaart voorts dat zij de Palestijnen die in het opvangcentrum verbleven trachtte te ontwijken en dat deze groep veel samen deed zoals samen naar buiten gaan, lunchen en barbecueën (NPO 17 mei 2019, p.3). Daarenboven betreffen het zeer algemene en vage verklaringen dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakte dat haar medebewoners van Palestijnse origine in eerste instantie geprobeerd hebben om met haar contact te maken in het opvangcentrum.

Er zijn geen concrete aanwijzingen dat de verzoekende partij, louter omwille van haar atheïstische overtuiging, dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd in de Gazastrook. In haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende artikels toe: “PA detains controversial blogger” van 14 november 2010 en “like to be an atheist in palestine” van met betrekking tot de arrestatie en vasthouding van een blogger in oktober 2010. Deze artikelen zijn geenszins vergelijkbaar met de situatie van de verzoekende

partij, daar uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij niet de drang voelt om haar atheïsme openlijk en actief uit te dragen of te verkondigen. Tijdens haar gehoor heeft de verzoekende partij weliswaar haar intentie geuit om een facebookgroep op te richten, doch de Raad kan enkel vaststellen dat zij dit tot heden niet gedaan heeft. Voorts blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier evenmin dat zij op een andere wijze geprobeerd heeft om haar atheïsme openlijk en actief uit te dragen of te verkondigen. De verzoekende partij gaf tijdens haar gehoor geen blijk van een wil om andere mensen van het atheïsme te overtuigen noch blijkt dat zij enige andere activiteit verrichte waarmee zij haar atheïstische overtuiging profileerde. Bijgevolg blijken zulke activiteiten niet belangrijk te zijn voor de uitoefening van haar persoonlijke overtuiging, die enkel getuigt van een zwakkere vorm van atheïsme. In dit verband wijst de Raad erop dat het artikel dat de verzoekende partij aan haar verzoekschrift voegt, namelijk "Invisible atheists – the spread of disbelief in the Arab world", blijkt dat in de huidige Arabische wereld niet-religieuze houdingen en overtuigingen getolereerd worden zolang ze niet opvallen. Atheïsme is op zich niet het probleem, het luidop uiten wel. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat is dit niet het geval bij de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt een het bestaan van een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat ze zal worden blootgesteld aan vervolging op grond van een (toegeschreven) politieke of geloofsovertuiging aldus niet aannemelijk.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

9. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet

9.1. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn vluchtmotieven en vluchtrelaas kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

9.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad verder vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijke risico loopt in Gaza.

9.3. Zoals gekend, vormt artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU, daarna vervangen door richtlijn 2011/95EU.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *"situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), dat bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28). Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) met betrekking tot artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en

situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land, leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, § 130-131).

De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

9.4. De Raad benadrukt dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

9.5. De verwerende partij en de Raad betwisten noch ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermd Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt immers dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, maar dat niet elke persoon in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben beschikken over een generator of zonnepanelen waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden aldaar een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg moet de verzoekende partij aantonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient te worden bestempeld als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Er geldt hierbij een hoge drempel alvorens artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden geacht. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“Zoals uit uw verklaringen blijkt woonde u in Jabalia in een appartement van uw familie (CGVS p. 5). Hoewel jullie huis beschadigd was door bombardementen in 2009 blijkt uit uw Noors asiëldossier ook dat jullie huis gedeeltelijk hersteld werd en dat het bewoonbaar is. U en uw (uitgebreide) familie beschikten over voldoende financiële middelen. Uw vader werkte in de bouw waarbij hij verantwoordelijke was voor staal (CGVS p. 9). U werkte zelf niet, maar spendeerde uw tijd aan uw studies, het spelen van videogames, naar de moskee gaan en het geven van koranlessen aan kinderen (CGVS p. 10). U bent gezond en alleenstaand, zonder kinderen (CGVS p. 9). U hebt uw middelbaar afgewerkt en hogere studies aangevat aan een universiteit (CGVS p. 10). Ook uw zussen studeren of hebben gestudeerd voor ze gehuwd zijn, en uw broer M. (...) is gaan studeren in Turkije (CGVS p. 9). Dit wijst er dan ook op dat uw familie over voldoende financiële draagkracht beschikte. U gaf ook aan dat u voor uw reis naar Turkije geld leende van uw schoonbroer, een politieagent die voor Hamas werkt, en dat u er al een deel van hebt terugbetaald (CGVS p. 6). Tot slot hebt u een oom wonen in Zweden die vanuit het buitenland financiële steun kan bieden aan de familie. Dat de onderlinge relatie goed is blijkt daarenboven uit het feit dat u vóór u uw asiëlverzoek deed in Noorwegen, een maand bij hem verbleef in Zweden. U verklaarde dat uw oom dit wou omdat jullie elkaar al lang niet meer hadden gezien (CGVS p. 8). Hij betaalde ook een deel in uw reiskosten naar Zweden en Noorwegen (CGVS p. 7).”*

Met “behoorlijk” wordt in casu bedoeld dat uit de verklaringen van de verzoekende partij over haar persoonlijke situatie niet blijkt dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor zij onmogelijk kan voorzien in haar elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan de door de verzoekende partij aangehaalde problemen met Hamas, kunnen fricties met Hamas geen aanleiding vormen om te veronderstellen dat de verzoekende partij niet aan een job zal kunnen geraken bij terugkeer naar Gaza. Voorts kan gelet op hetgeen voorafgaat niet aangenomen worden dat de verzoekende partij door haar familie verstoten zal worden of is omwille van haar voorgehouden geloof. De verzoekende partij brengt met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook geen concrete, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van haar persoonlijke levensomstandigheden aldaar. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat er in haar hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische aard bestaan waardoor zij bij terugkeer naar Gaza zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

9.6. De Raad oordeelt dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus “Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza” van 9 september 2019 en de COI Focus “Palestine. Retour dans la Bande de Gaza” van 3 september 2020 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit

is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over een identiteitskaartnummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Rekening houdend met het gegeven dat de verzoekende partij beschikt over een origineel Palestijns paspoort en identiteitskaart, zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat zij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar de Gazastrook, hetgeen zij ook niet betwist.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Onder deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, waar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus "Palestine. Retour dans la Bande de Gaza" van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden gevisieerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Sinds februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als 'Operatie Sinai 2018', die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die worden geacht samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan werden verdacht samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat is gelieerd aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Sinds medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, van wie de bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit niet blijkt dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische militieën, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

De verzoekende partij brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover de verwerende partij beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn dan wel tot een andere beoordeling kan leiden. De argumentatie in het verzoekschrift is niet van die aard om de voorafgaande grondige analyse van de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza, inclusief de veiligheidssituatie in de Sinai, in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door de verzoekende partij aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah sinds mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag) met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend is geopend sinds september 2014, toen deze werd afgesloten.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat deze sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook.

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronapandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met COVID-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uren een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Verder dient te worden opgemerkt dat verschillende landen nationale lockdowns hebben afgekondigd en hun grenzen tijdelijk hebben gesloten in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die worden getroffen door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd worden getroffen om de coronapandemie in te dammen. Het gaat dus om specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg tijdelijk van aard zijn. Deze sluiting van de grenzen is strikt verbonden aan een uitzonderlijke gezondheidssituatie die volledig losstaat van enig politiek motief. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de grensovergang in Rafah definitief is gesloten en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. Verzoeker brengt ook geen enkel bewijs aan dat hij op dit moment voor een lange tijd wordt geconfronteerd met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat de COVID-19-pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover de verwerende partij beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook heeft verlaten, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 9 september 2019 en in de COI Focus "Palestine. Retour dans la Bande de Gaza" van 3 september 2020 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa hadden verbleven behandelde, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen beschikbaar in het rechtsplegingsdossier levert evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, heeft gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

De verzoekende partij brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door haar voorgehouden problemen met Hamas kan immers geen geloof worden gehecht. Er

kan dan ook redelijkerwijs van worden uitgegaan dat Hamas de verzoekende partij niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. De verzoekende partij heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, voor hem een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoekende partij naar Gaza belemmeren. De verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

9.7. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie op ex nunc basis als volgt.

Uit de COI Focus “Territoires Palestiniens –Gaza. Situation sécuritaire” van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas in 2007 en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om te bewerkstelligen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschoefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire “Operatie Beschermde Rand” startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld worden vastgesteld. Op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “per vergissing” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het Palestinian Centre for Human Rights (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten waren gelegen. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij was gehuisvest. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren het doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, onder wie 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten

twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten af op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. De Israëlische mensenorganisatie B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie met raketten. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid". Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweer-systeem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marinedoelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, hetgeen werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, onder wie acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij het uitvoeren van zijn verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen

plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de 'deal van de eeuw' door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die werden georganiseerd in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve Maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigde het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en probeerden de organisatoren van de manifestaties het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die werden georganiseerd in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse dodelijke slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en

november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op 27 augustus 2019 vielen er bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groeperingen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, besluit de Raad dat – hoewel er sprake is van aanhoudend geweld in de Gazastrook sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld – er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie in een ander daglicht stelt. De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of is (grotendeels) dezelfde of ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund. Ook de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad herhaalt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

De verzoekende partij laat verder na het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Gaza. Er zijn verder geen elementen die erop wijzen dat er voor de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

9.8. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, moet worden vastgesteld dat in casu het onderzoek wordt beperkt naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. De Raad benadrukt voorts dat de verzoekende partij de schending van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1A van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

13. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS